

posar en pràctica. Bon ferment espiri-
tual per a crear un país democràtic!

Resulta, doncs, difícil, per no dir im-
possible, acceptar lliçons de democrà-
cia, o de cap altra cosa, d'algú que pa-
lesa tal combinació de dogmatisme i de
manca de la més elemental educació.
Com gosa, p.e., el Sr. Garrido entrar en
l'esfera íntima dels meus motius perso-
nals, que ignora per complet? En bona
lògica si la meua carrera, com ell afir-
ma, "era fins ara digna" i d'un prestigi
"reconegut", què li fa pensar que he op-
tat per renunciar a aquesta honorabilitat
professional tan penosament adquirida,
per uns diners que retornaré gairebé de
manera directa, i potser amb escreix,
a la hisenda pública? No seria més just
i caritatiu pensar que els meus antecede-
nts i la meua, crec que provada tra-
jectòria –tantmateix no massa distinta
de la dels altres col·legues i amics que
difama– són una garantia i mereixen un
mínim de consideració? No li sembla
més equitatiu i prudent esperar a veure
si l'actuació de l'AVL és mereixedora, o
no, de les seves obscenes increpacions?

Es molt, massa, fàcil, teoritzar, atacar
i insultar, des de la utòpica inoperància
d'allò que ens agradaria fer o ser. Re-
sulta molt més difícil arriscar-se a llui-
tar contra la tossuda realitat dels fets.
La política tracta de fets, i aquests no
tenen volta de fulla. Són el que són, no
el que ens agradaria que fossin. Tampoc
no hi ha més cera que la que crema. I si
és un fet documentable que tots els par-
tits polítics representats en el parlament
valencià, llevat d'UV, van donar suport
a l'AVL (els grupuscles vociferants no
són ni seran mai res més que grupuscles
vociferants mentre no aprenguin les re-
gles elementals de la democràcia pac-
tista), no deixa també de ser una veritat
comprovable que, almenys ara per ara,
els acadèmics de totes les tendències i
colors no mereixen els insults vergo-
nyants que els dedica l'insigne pamfle-
tista. Han renunciat *motu proprio* als
famosos nou milions i a la generosa
prevenda oficial atorgada; han donat
una opinió clara i unànime sobre el te-
ma dels autors catalans i mallorquins;
han consensuat el reglament sense, ara
per ara, claudicacions ni traumes, amb
un esperit civilitzat de concòrdia, que

com a mínim ha desterrat els insults i
les baralles indignes que van fer famo-
sa la "batalla de València". Una batalla,
per cert, a la qual, des d'una certa ob-
jectivitat de "mallorqu" procedent dels
llims de la Gran Bretanya, opino que
ultra el maquiavel·lisme d'una dreta
castellanista, també va contribuir-hi, i
no poc, el revulsiu constant de la man-
ca de tacte, i el to sectari i intransigent
que caracteritza i exemplifica, ara ma-
teix l'escrit del Sr. Garrido.

**"Quan prenc
una opció,
tinc per costum
de meditar-la.
I quan la raó i la
consciència em
dicten una cosa,
la faig, el millor
que sé i puc,
sense demanar
permís a cap
Führer, ni al seu
ni a cap altre,
a risc, és clar,
d'equivocar-me.
Un risc
al qual cap
actuació humana
no escapa"**

La història dirà què i qui contribueix
més i millor a salvar la nostra llengua a
València, si els intemperants de la feso-
mia del Sr. Garrido i del Führer que la

inspira, a la qual de Barcelona estant al-
guns tan patriotes com mal informats
premiem amb distincions i adhesions al
meu entendre del tot improcedents, o la
tasca pacient i silenciosa dels qui, sen-
se mai no renunciar a la seva integritat
intel·lectual i cívica ni als seus princi-
pis, han optat per deixar de banda inú-
tils baralles caïmtes, tractant d'aprofi-
tar des del diàleg civilitzat, la con-
tingència d'un difícil i fràgil acord en-
tre la majoria de forces polítiques de
València i del Principat. A València tots
ens coneixem. I ací, Sr. Garrido, gene-
racions d'estudiants li confirmaran
quin ha estat sempre el meu posiciona-
ment cívic, ètic i professional. Quan
prenc una opció, tinc per costum de
meditar-la. I quan la raó i la conscièn-
cia em dicten una cosa, la faig, el millor
que sé i puc, sense demanar permís a
cap Führer, ni al seu ni a cap altre, a
risc, és clar, d'equivocar-me. Un risc al
qual cap actuació humana no escapa. Si
la seva tasca pamfletària li deixa lleure
per llegir allò que escriuen els altres,
a la premsa valenciana hi trobarà prou
evidència que un servidor mai no ha
deixat d'expressar la seva opinió crítica
davant els poders fàctics, des d'una ab-
soluta independència política i moral.
Mai no he cregut en cap disciplina de
partit, que obliga a deixar de pensar en
les raons alienes, i, per consegüent a es-
criure textos com el seu, al dictat d'al-
tri. "Més que a la vida estimo la lliber-
tat", és el crit del *Wilhelm Tell* de Schil-
ler que vaig assimilar com a norma de
vida quan encara era estudiant universi-
tari. I no serà ara que el deixi de banda.
És un lema, Sr. Garrido, que m'obliga
a ser respectuós amb la seua persona i
fins i tot a lluitar en defensa de la seua
llibertat d'opinió, m'obligaria també a
escoltar i rumiar les seves raons si
n'hagués sabuda expressar alguna;
però que en cap manera no em const-
reny a acceptar en silenci la seva in-
formació tendenciosa, els seus insults
injustificats, ni la seva mala educa-
ció!

Albert Hauf i Valls
Catedràtic de Filologia de la
Universitat de València i membre de
l'AVL, el IEC i l'IEFV.